

най-хубави видове. Алени ружи и едри багрени цвѣтове на повитѣка висѣли по камениститѣ върхове. Дълги върхове отъ съвлекъ обвивали отвѣнъ и отвѣтрѣ пукнатинитѣ. А ливадитѣ въ долинитѣ! тѣ били като огънь отъ лалета, макове и камбули. Милиони рози образували живи плетове; и тѣзи рози били безъ търне. Никога не е имало островъ по-красивъ, по-привлѣкателенъ, и тѣй увѣнчанъ съ цвѣта, както този Островъ на Цвѣтята.

Възхитени отъ радостъ и щастие, рицаритѣ съ търкаляли по цвѣтния килимъ отъ лалета и рози, и говорили и се смѣли, и разказвали стари приказки; и очитѣ имъ свѣтѣли, и гласътъ имъ трѣптѣлъ отъ смѣхъ и веселие.

Най-сетнѣ тѣ захванали да търсятъ и нѣщо друго; захванали да се заглеждатъ наоколо, дано намѣрятъ нѣкои плодове да си разквасятъ устата. Защото полудневното слънце ги напичало силно и гърлата имъ засъхнали отъ жажда. Тѣ чувствували, че нѣма нищо подобро отъ колкото да намѣрятъ нѣколко хубави, прѣсни, сочни плодове.

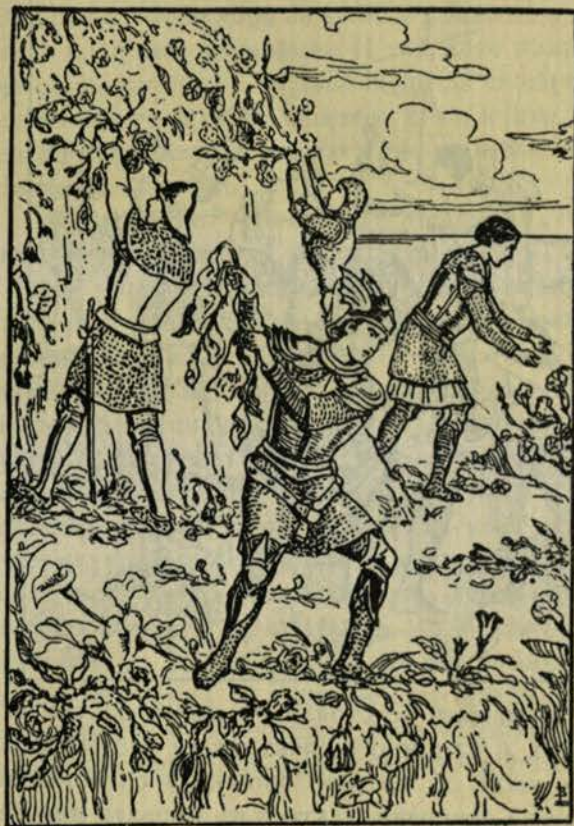
Съ такова намѣрение тѣ се скитали по цѣлия островъ и търсили да намѣрятъ нѣкое отрупано съ плодове дърво. По нѣкога нѣкой отъ тѣхъ се спиралъ и извиквалъ: „Тамъ!“ „Ето го!“ „Отвѣдъ!“ като посочвалъ съ ржка къмъ нѣкое дърво, което изглеждало отрупано съ златнопортокалени или жълти ябълки. Но нѣкога, когато се приближавали, тѣ виждали, че то не е нищо друго, а нѣкой храстъ, покритъ съ голѣми, жълти цвѣтове — тѣй голѣми, че отдалече изглеждали като плодове.

Рицаритѣ захванали да се обезсърдчаватъ. Обезсърдението имъ растѣло все повече и повече, докато се обърнало въ силенъ гнѣвъ; защото този островъ, макаръ и тѣй хубавъ на гледъ, не раждалъ нищо за ядене.

Въ горещината на своя гнѣвъ тѣ се нахвърлили върху прѣкраснитѣ лилии, върху розитѣ и теменужкитѣ, мѣкнѣли ги съ корени и ги хвърляли на купове по скалитѣ, тамъ да изсъхнатъ и да умратъ. Купищата отъ изкубани цвѣта ставали все по-голѣми и по-голѣми, докато цѣлиятъ островъ, който прѣди малко билъ тѣй красивъ, се оголилъ съвсѣмъ и намѣстото на свѣтлитѣ цвѣтни лѣхи се показали голи, студени скали. Когато укротили по този

начинъ гнѣва си, рицаритѣ се върнали на кораба и съ огорчени сърдца напустнали острова, който тѣй жестоко ги измамилъ.

Като се впускали отново по студенитѣ морски вълни, тѣ малко мислѣли, кждѣ ще отидатъ и какво ще срѣщнатъ; защото въ тоя моментъ тѣ били въ такова безнадеждно и окаяно положение, щото имъ било все едно, каквото и да имъ се случи по-нататкъ. Тѣй тѣ плували по неизвѣстния пѣтъ и рѣдко поглеждали на страна отъ кораба, и никакъ не заговаряли за цѣлѣта на своето пѣтешествие.

Омагьосаниятъ Островъ на Плодоветѣ.

Съвсѣмъ неочаквано, рицаритѣ пакъ излѣзли на земя. Другъ островъ! Борцитѣ надали дивъ вой и казали, че трѣбва да сж попаднали въ нѣкой кржгъ отъ омагьосани острови. Отъ далече новата земя изглеждала тѣй прѣкрасна, както и тази, която бѣха напустнали.

Но колкото корабътъ се приближавалъ къмъ брѣга, възклицанията на рицаритѣ се промѣнявали. Тѣ виждали навсѣкждѣ плодове: смокини, ябълки, круши, сливи, и ягоди отъ